

Lászlóffy Aladár

Mindentudás

A könyveket is visszaküldöm végül.
Mint csolnakot, utolsó partraszálló.
A földdarab, amit megkapok égül,
nem betűzhető kultúrákat tárol.

Megvakulok, de csillagközi vegytan
és Tejút-szerte működő szabályok
vigyáznak rám, hogy meglegyen, mi megvan,
ha már itt én is megszűnök, s kiállok.

Ez a tudás él majd halálként bennem,
hisz mindenséggel léptem szövetségre.
Ez tud tovább a Házsongárdi hegyben
mindent: mi volt ez velem, és mi végre.

A szegény költő

Virág Benedek vagyok,
a kirakatba estem.
Minden mag kertben ragyog –
mely nyílik Budapesten.

Tabáni novemberben
a Rácvárosban ázom,
tisztesen ünnepelten:
emléktábla egy házon.

Minden kor egyként regény,
nem korotokra estem.
Benedek volt a szegény,
és Virágnyt kerestem.

A rakodópart alsó kövére hültem

A rakodópart alsó köve alatt
a török örökség Dunája halad.
Zártkörű vetítés múlttól, jövőről.
Kitanult malma már nem nektek öröl.

Ópusztaszerben vagy Hármashalomban -
ne higgyetek abban, ami még ott van.
Hol kányák, kígyók, kotrógépek martak,
csak az maradt, mit hagyni meg akartak.

A mély is fecseg, szabad elvek nyála,
egykori Dámák jelképes halála.
Ide az őszöket, ha netán élnek.
Lombtalanítást! Ércakast a szélnek!

Eligazít, ha valamit még várunk,
hogy törökből lett osztrák erősvárunk.
Vigyázzatok, egy végső dinnyehéjjal
elűszik minden valamilyik éjjel.

